

CHRÁM AHENÓN

Ar Meru a Lien-nár kráčeli ruinami města Aenúnspe, a Lien-nár již od první chvíle, co do něj vstoupili, upínal zrak k Chrámu Ahenón, který se před nimi vypínal do výše. Z vícero stran již byl zaplaven pouští, ovšem žádná z dun mu neubírala na monumentálnosti. Jeho povrch byl černý a lesklý; vrchol průsvitný.

„Nejsem si jistý, jestli se nám podaří dostat se dovnitř,“ podíval se na něj úzkým otvorem pro oči Ar Meru. Oba měli hlavu chráněnou hutnou pouštní kápí.

Lien-nár mu přikývl, ale nepromluvil na něj. Horko ho zpomalovalo, a on měl pocit, že spíše než chodí po povrchu, tak se boří do země.

S přáním dostat se brzy do chládku stavby, byl rád, když dorazili k chrámovým dvoukřídlovým dveřím.

„Doufám...“ zamyslel se nahlas Ar Meru.

Pak ze své brašny vylovil roztodivnou věc, které říkal *betem* – tedy klíč, a na dveřích odkryl místo, kam klíč strčil. S vypětím všech sil jím otočil doprava, až to ve věci, které nazýval *lefmatei* – zámek, poskočilo a cvaklo. Snažil se dveře otevřít, ale jakkoliv tahal za kovové kruhy uprostřed dveřních křídel, dveře se sotva pohnuly.

„Budeme muset počkat do noci,“ usoudil Lien-nár. „Dřevo pak možná povolí.“

„Nemyslím si. Ty dveře nikdo neotevřel přes šest set let... Křídla jsou ale spojená kovovou kostrou. I kdybychom pohnuli jen s jejich jednou stranou, druhá se otevře.“

Lien-nár obrátil oči v sloup a beznadějně si povzdychl.

„Kdybych alespoň měl svou sekeru,“ řekl a zdálo se mu, že už i vzduch, který dýchal, hořel.

„Rozbít dveře k nejposvátnějšímu chrámu v říši?“ ozval se Ar Meru.

„A proč ne? Nezapomněl jsi, že nejposvátnějším chrámem v této zemi jsou lidé, zvířectvo a rostlinstvo? A zapomněl jsi, že chrámy, ne tělesné, ale postavené, jsou jen symboly – jen připomenutí?“ řekl Lien-nár, a až pak si uvědomil, že skrze horko byl tón jeho hlasu naplněn podrážděností.

Ar Meru se uklonil na znamení souhlasu.

„Skutečnost plní tóny tvého hlasu.“

„A plameny Vládnoucí hvězdy nejinak.“

„Uznávám...“

Lien-nár jen mávl rukou, sedl si a napil se z měchu. Měl pocit, že se vaří uvnitř vlastního těla.

Ar Meru si k němu přidřep, položil mu ruce na ramena, a k Lien-nárově údivu jeho horečnatost opadla. S úlevou se mu uklonil na znamení vděčnosti.

„Potřebuji, abys zatáhl se mnou,“ řekl mu Ar Meru. Lien-nár přikývl, těžkopádně vstal, a oba zatáhli za jedno z křídel.

Kovový rám, který neviděli, zevnitř ostře zaskřípal a dveře se začínaly otevírat. Prach jim šel do očí, ale nakonec úspěšní byli.

Ar Meru ze svého vaku připravil smolné louče a zápalný olej, jenž vetřel do dveřních závěsů tam, kam dosáhl. Před nimi se objevil proud světla na podlaze, a pak tma.

„Skoro to vypadá, jako by někdo nechtěl, aby byly otevřeny,“ poznamenal Lien-nár, který se konečně dočkal úlevy v rostoucí temnotě.

„Ti, kteří spí uvnitř Spánkem Předků,“ řekl prostě Ar Meru. Lien-nár se zarazil a stanul na místě.

„Spí?“ zeptal se a cítil se nepohodlně. „Přes šest set let?“ divil se s poněkud nejapným výrazem ve tváři, který ještě stále patřil zážitku horka.

„Jsou zde ti, kteří tuto horu proměnili, aby Duše – dostatečně lehké – mohly snáze opouštět rovinu vtělování na Zem, a také se i vracet, budou-li tak zamýšlet. Mezi nimi spí i Anún a Metuéffa – ti, kteří umožnili zplození Tě pro mou Duši i Duše těch, kteří byli nebo ještě jsou se mnou svázáni.“

Lien-nár si matně vzpomínal na něco, co uslyšel od Faye-pháy, ženy patřící k Nabetahúr, která jemu i dalším vykládala příběh Chesuva a Chepsuteva. Taktéž hovořila o složitosti vtělování a *vyvtělování*. Tudíž vědomí, že Anún a Metuéffa byli uloženi zde, jej plnilo bázní.

„Nevěděl jsem, že jsou uloženi zde,“ řekl nakonec uznale.

„Pak to již víš.“

„Kde jsou?“ zeptal se, když sám pokračoval v chůzi.

„Tělo Metuéffy je uloženo v komoře Leffer ve středu nadzemní části chrámu, skrze nějž projevuje se Duch Matky Země. Tělo Anúna, jež vyzařuje vůli Nebes stvořujících Matku, pak ve svislé ose pod ní, avšak v komoře Mefter, jež se nachází v podzemní oblasti.“

Lien-nárovi přeběhl mráz po zádech.

Právě míjeli místo, kde se střetávaly tři cesty. Jedna mířila dolů, kterou však bylo možné obejít vlevo i vpravo a vydat se druhou kupředu ve směru, jakým původně šli, a třetí stoupala po oboustranných schodech přidružených ke stěnám, které se stýkaly u vstupu pod stropem, kam sice nedohlédl, ale tušil, že skrze něj by mohli jít vzhůru.

Ar Meru ukázal na cestu prostřední a pravil:

„Touží-li Duše vyvázat se z roviny vtělování, a touží-li prostoupit prostřední Cestou Ty – a tedy skrze Sebe, své Já – do Nebeského přístavu, je

nutné, aby si za svého života přiznala přítomnost temného a jasného. Je sama jejich poměrem, a to nejen tím, že přijala Tělo. K tomu tedy, aby mohla projít tam, kam se jí žádá, je potřeba, aby se své Temnotě stavěla tváří v tvář a byla schopná ji vidět. Tehdy jde cestou dolů,“ a ukázal na cestu pod nimi. „Tam jediné skrývá se odhalení se sobě v takové podobě, jaká je skutečná, a ne jen vysněná či *uvěřená*. Cestou dolů v Sobě se tak přibližuje Nebesům více, než by se na první pohled zdálo. Proto i Nebesa jsou zde ukotvena dole, skrze Tělo Anúna.“

„A co cesta vzhůru v sobě?“ ptal se vážně Lien-nár.

„Cestou vzhůru v Sobě Duše rozpoznává svůj Jas, a rozpoznává v sobě, že jediné jeho přijetím a úctou může zářit, a jeho zář nebude jiné důležitosti než takové, jakou zaujímá Temnota.“

Ovšem, sebe-přesvědčováním o nedostatečnosti či připomínání si nestálosti svého Jasu, Jas Duše pohasíná, a tím se sama poníží. Činí však toto proti Sobě, neboť sama je již dávno ponížena sama před sebou svou Temnotou. Pokud tedy žije v pokoře ke své Temnotě, a zároveň – nikoliv proto – si uvědomuje hodnotu svého Jasu – ani naopak nepohlíží ze svého Jasu na Temnotu jako něco ponižujícího – snáze se jí poté dýchá, neboť je spravedlivá sama k sobě, a tím i k ostatním. Tím stává se již dávno Bytostí ve Smíru, která kráčí Cestou Ty, nebo i Bytostí Blaženosti Bytí, která vyplouvá z Nebeského přístavu vstříc nebesům, Podprahové rovině Jednoty beze jména. Proto tedy kráčí cestou vzhůru v Sobě,“ a ukázal na schody nad nimi.

„Ale cestou vzhůru zde bychom se dostali do místa, kde je uloženo Tělo Metuěffy, že? Symbolu Matky Země.“

Ar Meru přikývl a děl:

„To znamená, že jakýkoli Jas, jakkoliv zářivý – pouze jeho vnímáním skrze uzemnění zaručí jeho *nerozptylování*, a tudíž pohasínání, nebo i zhasnutí. Proto je Země nad, aby připomínala, že jakýkoli nestřídmý vzlet opět končí na ní.“

Lien-nár se na něj pak díval a pokyvoval hlavou. Potom jeho pohled uhnul dolů, dívaje se do temnoty směřující pod ně.

„Pokud ale,“ řekl sám, „bych se vydával jen cestou dolů v Sobě...“ a větu nedokončil, protože se mu nedostávalo ani konce své myšlenky, jelikož náhle zůstal viset v pocitu vzpomínání na minulost – bez určitosti konkrétní události.

„...tak bys takové své vydávání proměnil ve skutečnost, která by byla závislá jen na tvém pádu...“ řekl Ar Meru. Lien-nárovi skoro vyhrkly slzy do očí, když si vzpomenu na to, jak ve svém životě skutečně padl, a jak tím byl sám donucen stát tváří tvář své vlastní, nejhorší Temnotě. Temnotě, která

patřila jemu. Temnotě, jež mu znemožňovala zářit – být tím, kým se stával zde v Písečné říši. „A tím,“ pokračoval Ar Meru, „bys v sobě stvořil vlastní svět závislý na Těle, a cesta dolů by se stala cestou, na níž by ses jistě po určitou dobu ztrácel, a možná ztratil zcela. A tebou mám na mysli tvé Já.“

„Potom ale i přílišné vydávání se vzhůru by mělo podobný následek.“

„Jistě. A jakkoliv by sis myslel, že jsi skvostný, zářivý a blažený, jinak bys sobě schystal svět, který by tě poutal do přehnaného, neukotveného, a zároveň by tě vrhal do toho nejtemnějšího. A k tobě by pak začaly shlížet Nebesa, která nepřejí Nebesům stvořujícím Zemi, a všichni ti, kteří v podobném si zvolili žít sami, a Bytosti, které již tak žijí dávno.“

„Ale kde potom by byl vstup do Nebeského přístavu – a kde by byla Cesta Ty?“

„Ani jedno by se nestávalo skutečným, jen bys věřil vlastním představám o nich. Ve výsledku by pak Tři cesty pozbyly smyslu, a ty bys upadal v nevědění, neuvědomělost, a tvé vnímání by bylo omezeno pouze na to, co sis sám zvolil přijmout a dovolil vidět.“

„Takové žití ovšem způsobilo rozvrat jednotné lidské Životní síly na Pevninách Ethear...“ vybavil si Lien-nár vzpomínku na Bitvu o Narský fjord.

„Vše, co budí veliký rozvrat, začíná tím nejmenším rozvrtem v nás samých.“

„...následkem čehož byla první bitva lidstva,“ dodal.

„V níž přehnané nebo nepřiznané emoce, protikladné názory a přesvědčení zbavené závislosti jednoho na druhém – zbavené svých protikladů, které jinak jsou rovnovážné – byly vražednou zbraní. Ani dláta, ani hrábě, ani ruce, ani nohy, ale chování zbavené Lidství – ovládané představou o nadřazenosti jednoho nad druhým a ponižováním jednoho před druhým, nebo vyzdvihováním přehnaného a ponižováním nesouladného...“ Lien-nár byl rád, že se narodil skrze obojí, Západ i Východ, který tento rozpad způsobil a taktéž dokonal. „Matka Země,“ mluvil ještě Ar Meru, „je tedy spojila v jejich rozlícenosti, a oni sami zatoužili jeden druhému dokázat, kdo má větší zájem na Planiny Původu na Severu, a na Bránu Lidstva – Talsrimendin. A tam zbavila je své ochrany, a rozpojila spojení mezi jejich Tělem a Duší. Poté je zeměřesením svrhla do Slaných Vod Amenach, a tím byly jejich Duše vyvrženy do Oceánu prvopočátku, aby si uvědomily hodnotu, jakou ona jim poskytovala... Neboť ona jim umožnila život a jeho naplnění. Oni zvolili život podle svých představ...“

Mnozí ji začali nenávidět, a přísahali její zničení. Zatím však je Země před nimi chráněna. Padne však tato ochrana jednoho dne, a zrada přijde zevnitř, kdy dojde k násilné manipulaci se vtělením a zrodí se ti, kteří jí přísahali

pomstu. A ti přijdou, změnění, a začnou ji vykořisťovat – stejně tak jako i Duše, které se jí budou snažit chránit...“

Lien-nár se přestal cítit uvolněně, a z té představy mu běhal mráz po zádech.

„Přestaň, Ar Meru,“ podíval se na něj rozhodně.

Bylo vidno, jak Ar Meru v té samé chvíli uvolnil napětí, které skrze jeho slova naplňovalo prostor. Vydechl a uklidnil se. Tím si odpočinul i Lien-nár, a z toho pocitu se na něj s údivem zadíval.

„Tvá ústa plní skutečnost. Já nyní usednu, abych napravil škody, jaké jsem způsobil těmito slovy zde.“

„Jaké škody?“

„Pronášení slov Moci v místě, které je tak vzácné, stejně tak, jako je i hodnota života a hodnota Země,“ vysvětlil Ar Meru, maje slzy v očích. A podav louči Lien-nárovi, usedl, zavřel oči, a přestal dýchat. Lien-nár si sedl naproti němu a pozoroval jej.

Značnou chvíli takto seděl, a nebýt zvuku, jaký vydávaly louče, seděl by tam úplně sám; v temnu a v nehynoucím tichu. Ar Meru skutečně nedýchal, a když přiblížil dlaň k jeho obličej, dokonce byl chladný.

„Ar Meru?“ zeptal se. Cítil se opuštěný, neboť tam Ar Meru jistě s ním v tu dobu nebyl. „Ar Meru...?“ zopakoval.

Potom se do Ar Meruova nosu vrátil dech, a Lien-nár si s úlevou oddechl. Ar Meru otevřel ospale oči a pravil tónem hlasu, jaký od něj Lien-nár doposud neslyšel:

„Žijte tím, co jest. A nechejte minulost proudit ve své Krvi, kde je ve větším bezpečí, než ve vaší Mysli. Nezapomínejte však této Krve, neboť stvořuje, čím jste, a umožňuje, čím si volíte se stávat.“

Hned nato zavřel oči ještě jednou, a když je otevřel, Lien-nár cítil, že je opět přítomen ve své síle jako před tím. Napadlo jej proto, že předchozí slova zněla tak, jako by přicházela odjinud.

„Kdo mluvil?“ zeptal se s vědomím toho.

„Anún,“ řekl Ar Meru do ticha.

Tak plně nyní zněl tón toho jména, až Lien-nár zatajil dech. Ar Meru se mu díval do očí, ani nemrkal. „Nejsem si jistý, Lien-náre, zda-li bys měl vstoupit do Sálu Kruhu Předků – Sálu Nebeských a Pozemských Bran Přesahu. Avšak do Předsálí jsem si jistý, že bys mohl – dokonce *měl*.“

„Proč si nejsi jistý, Ar Merue?“ nechápal.

„Mnohé věci jsou skryty před mým zrakem. Jednou z nich je původ tvé Duše. Sám jsem v bázni před tím podívat se tím směrem.“

Lien-nár se na něj díval, a poté si uvědomil, že pokud chce Ar Meruovi rozumět, bude nutné opustit svůj úsudek takový, jaký jej znal, a dovolit si vnímat jinak. Zdálo se totiž, že místo, na kterém byli, jej i k tomu ponoukalo.

„Proč by ses nemohl podívat, chceš-li?“ řekl Lien-nár.

Ar Meru sklopil zrak a zamyslel se. Když se narovnal, řekl:

„Můžu ti tím ublížit.“

„Ublížit?“ řekl nechápavě Lien-nár. Ani ve snu by ho nenapadlo, že by byl Ar Meru schopen něčeho takového. Nahnul se proto k němu, podíval se mu upřímně do očí, a děl: „Ty, Ar Meru, bys raději zemřel, než bys někomu ublížil. Pokud jsi někdy byl tím, co říkáš – Mocným – tak věz, že jím již nejsi. Jsi přítel. Jsi bratr. Jsi synem svých Nebes, který miluje Zemi, a Země miluje jeho.“

Ar Meru byl očividně v úžasu z jeho slov, a Lien-nár jejich sílu neopouštěl.

„Podívám se tedy,“ řekl nakonec.

Cokoli Lien-nár před tím pronesl, jej rázem opustilo. Ar Meruův zrak jej upoutal na místo, až skoro nemohl dýchat. Nedíval se na něj, ani skrze něj, nýbrž jako by byl v něm samém. Lien-nár cítil, jak se jeho Tělo otřásalo, a přišlo mu, že se na sebe dívá Ar Meruovými očima.

Jak tento pocit překotně začal, překotně i skončil. Opět mohl volně dýchat, a dokonce několikrát zakašlal, a cítil, že se v jeho hrudi uvolnil hlen, který se nyní dral ven. Když dokašlal, Ar Meru vstával, a pomáhal vstát i jemu.

„Jsi v pořádku?“ ptal se ho starostlivě, až se v jeho očích ukázala starost.

„Jsem...“ pronesl Lien-nár napůl jistě a napůl nejistě, chtěje se v Mysli vracet k tomu, co právě prožil.

„Nevod' tam svou Mysl již,“ řekl Ar Meru.

Lien-nár netušil, jak to Ar Meru dokázal – jak zvládl vidět poryvy jeho Mysli. Došlo mu, že je ještě více potřeba opustit hranice vlastního úsudku, neboť styl a náplň rozhovoru, který s ním v chrámu vedl, nezapadal ani trochu do toho, na co byl celý život zvyklý, ba i předčil, co již s Ar Meruem zažil. Uvolnil se tedy – opustil to, co se začalo jevit jako břemeno – a vrátil se zpět do chodby.

Ar Meru si soddechl.

„Poslechni, Lien-náre...“ řekl. „Následuje Předsálí, kde jsou vyryty znaky Anúnovy Mysli, vybarvené Metuéffou, ukotvené na třech bílých kamenech. Tam ještě bych šel – dál ale, příteli, bych tě nevedl. Sál Kruhu Předků je síní mocnou, daleko převyšující kvality Nejvyšší komory Chrámu Mef-teneru...“

„Poslyš, Ar Meru...“ přerušil jej Lien-nár, který byl znovu odhodlán dokončit, pro co sem přišli. „Přestaň mě ochraňovat, a přenechej mou ochranu mě, stejně tak jako i zodpovědnost za můj život, kterou mám já.“

Ar Meru se na něj až bolestně podíval. Lien-nár netušil proč.

„Co se děje?“ zeptal se nejdřív plně odhodlaně. Potom ho však napadlo něco, co pozapomněl. „Co jsi vlastně viděl, když ses podíval do mě?“

Ar Meru si polkl, a pak náhle jakoby zkameněl. Vážný – nebo umrtvený, odpověděl:

„Viděl jsem sebe.“

Lien-nár nevěřil vlastním uším a slzy se mu nahrnuly do očí. Vždyť i on sám měl tehdy pocit, že vidí sebe skrze Ar Meruovy oči.

„Viděl jsi sebe?“ zopakoval nevěřícně. „Já na chvíli viděl sebe skrze tebe.“

„Tys viděl, co viděly mé oči – neviděl jsi, co jsem viděl Já.“

„Co jsi tedy viděl?“

„Já jsem viděl sebe v tobě. Mé Já proniklo do oblasti tvého Já, do oblasti tvého srdce... Jedině tak jsem mohl číst ve tvé Paměti Trvání... A tím, že jsem do tebe částečně vstoupil, jsi byl částečně přenesen do Těla mého...“

Nicméně... Zde jest, co jsem viděl...

Tvým původem jsou Nebesa Hechetu – nebesa, která vznikla na popud Duší Ankhára a Admaril, správců Jihu Pevnin Ethear.

Ankhár a Admaril, jak jistě víš, byli jedním z bratrů a sester Anúna a Metuéffy, a ze všech bratrů i sester byli nejvíce lidští. Nebylo lidštějších podob Lidství, než jich samotných.

Když Admaril zahynula v proudech řeky Elefar, Ankhár – její smrtí částečně zbavený své plné síly – vedl národy jihu, k nimž se přidal i ještě tvůj původní klan Góthoros, a snažili se urovnat nesoulad mezi Západem a Východem.

V Bitvě o Narajan, o nejsevernější bod Pevnin – nejbliže Severní záři – hvězdokupě – shromaždišti Duší, odkud Lidství a Lidé přišli, byla jejich snaha marná, neboť jakkoliv se Ankhár snažil ochránit Lidstv – v Lidech, kteří se přeli, již žádné nebylo. Zahynul pod tlakem emočních stavů svých dvou bratrů; západního Aranóna a východního Aëlfára... Kteří roztrhli svým vnitřním napětím jeho srdce, když se postavil mezi ně, aby zastavil jejich vzájemnému zničení...

Poté, co byli ostatní svrženi Matkou Zemí do Slaných Vod a do Vod Oceánu Prvopočátku, Ankhár vystoupil se svými dvěma syny, zahynuvšími v bitvě, do Nebeského přístavu, a prošel do Podprahové roviny Jednoty beze jména. Tam se spojil s Duší Admaril, a proměnili veškeré hodnoty, které

představovali na Zemi, ve stabilní silové pole, a vytvořili Nebesa Hechetu – nebesa doplňující a nebesa opravující.

Ve formě Hechetu začali dohlížet na všechny Duše vyvržené do Vod Oceánu Prvopočátku, a jistou malou část, která si uvědomovala svůj předchozí přešlap, pozvali k sobě. Upravili jejich Paměť, aby, co způsobili, mohlo zobrazit se ve způsobech životů, jaké si zvolili vést, a tak jim umožnili, aby se mohli popasovat sami se sebou a zaručit sami pro sebe, že se již podobného přešlapu nedopustí.

Jedna z těch Duší se jmenovala Záhver – znamenající: Svůj přečin nezakrývám, a byla ostatními milována pro svou neochvějnou vůli vypořádat se Temnotou i Jasem; a později také pro svou ochotu být Člověkem a věrně tak kráčet po boku těch, k jejichž srdcím přilne – a v jejich srdcích probouzet Lidství svou pouhou přítomností.

Tím však, že byla tato Duše vyzdvihnuta na Nebesa, byla i nenáviděna těmi, jejichž stav opustila. Požadovali se spravedlnosti u ostatních Nebes, ale většina si malých Nebes Hechetu nevšímala. Záhver se poté zrodil jako Chvorožd – Pahyl Stromu... Pahyl Stromu života, jaký uznávali ti, co se dožadovali spravedlnosti. Jedině Valónár viděla jeho pravý původ.“

Lien-nár oněměl. Do očí mu vyhrkly slzy vděčnosti. Vždyť tak jej nazýval otec – Chvorožd. Pahyl. Ten, který nenáviděl Valónár pro její jasnozřivost.

„A můj otec?“ zeptal se.

„Tvůj otec byl jedním z těch, kteří nenáviděli Záhvera. A sám sotva prošel Zemským sítem, neboť i on před tím nenáviděl Matku Zemi.“

„Což vysvětluje zavraždění losice...“ řekl Lien-nár, a do očí se mu dostaly další slzy. Ar Meru přikývl.

„A tím, jak Záhvera nenáviděl, byl Nebesy Hechetu – ačkoliv se tomu bránil – nasměrován tvým směrem, a byla mu dána možnost, aby se naučil milovat nikoliv Záhvera, ale pochopit, že nenávisť přichází o to nejcennější co má: Sebe. Aby sám sebe přijal, stejně tak jako svou nenávist, a proměnil je... A aby si sám sebe uvědomil ve vztahu k Zemi, a tak ve vztahu k sobě.“

„A dostalo se mu tohoto uvědomění?“ ptal se Lien-nár, pohnut, cítě bolest za svého otce.

„Nenahlížel jsem směrem jeho Duše. Pokud ty budeš chtít, sám k tomu dojdeš.“

„Asi bych měl...“ řekl Lien-nár rozpoznávající v sobě cit k otcí, jaký dosud, anebo již dlouho necítil. S tím se do jeho Těla začal vkrádat chlad. „Ar Meru,“ otrepal se. „Pojďme se vrátit ke vchodu. Potřebuji si odpočinout.“ A byl tak rád, že si konečně přiznal svoji vyčerpanost z toho celého, že se i uvolnil a teplo se do něj navrátilo.

Jakmile dorazili k dvoukřídlym dveřím, venku se již stmívalo. Ar Meru rozdělal oheň ze dřeva, které přivezli na velbloudech, převařil vodu v kotlíku, a oba jí potom usrkávali z dřevěných misek ze svého vaku. V tichosti pak pojedli chléb se sýrem, olivy a sladké ořechy a odpočinuli si. Lien-nár usnul.

Když se vzbudil, oheň dohořival, a byla noc. Obloha byla posetá hvězdami, stejně tak jako louky květinami v domovině Lien-nárova Těla. Myslel na svého otce. Jak se asi má. Jestli vůbec ještě je, a jestli vůbec si svého syna pamatuje. Zaslzel, touže dotknout se hvězd svými zraky.

Otočil se nakonec na Ar Merua, klidně podrímujícího.

„Spíš?“ zeptal se ho.

„Nespím,“ otevřel oči a podíval se jeho směrem. „Ty?“ řekl žoviálně, až se Lien-nár pousmál.

„Cítím se o poznání lépe.“

Ar Meru se usmál.

„O *poznání* říkáš?“ Na to se Lien-nár usmál znovu a vstal, aby se protáhl. Ar Meru se ho ještě zeptal. „Ještě stále toužíš po tom spatřit Brány Přesahu?“

„Víš, Ar Merue, možná, že mi *poznání*, jakého se mi dnes dostalo, stačí.“

„Divil bych se, kdyby ne,“ řekl vstřícně. „Navíc: chrámy jsou symboly samy o sobě – jsou je připomínkou, a k připomenutí nás směřují. Zatímco mezitím... Mezitím my stáváme se chrámy živými, abychom ty postavené již nemuseli budovat.“

Lien-nár se pousmál.

NADĚJE

Nechtěli se vracet v noci do Chesuvu, a tak trávili noc u Chrámu Ahenón. Jen okrajově se bavili o podstatě Bran Přesahu, když si zároveň s tím prohlédli nebe a jeho souhvězdí. Oba potom jen tak leželi, a povídali si o tom, co je zrovna napadlo.

„Hlavní výhodou původního kmene Avrósakhiů bylo,“ dokončoval myšlenku Ar Meru, „že věděli, jak zacházet se silami zrození tak, aby děti nebyly plozeny kdykoliv, ale jen tehdy, když to bylo podle stavu Nebes a Země nejpriznivější. Veliká pozornost, a péče, byla taktéž věnovaná ženskému ovulačnímu cyklu; a ženské bolesti a krvácení dosahovaly nejvyšší možné úcty.“

Lien-nár, který sledoval hvězdy, jej poslouchal a usmíval se do nočních zvuků pouště. „Ženský cyklus je stále brán vážně u kmenů, kteří byly před tím jednotným klanem Góthoros,“ podotkl. „Jest to základ veškerého života, a jen nelidští jsou tací, kteří jej zlehčují – mezi nimi též některé ženy – jakoby byly rády proti sobě, čímž ovšem vrhají stín i na ženy ostatní, a jejich bolesti umocňují.“

„Veškerá bolest nakonec pochází z neuvědomění,“ dodal Ar Meru.

„Spíše z odcházení od situace a bránění se jejímu vlivu,“ opravil ho Lien-nár.

„Lépe bych to neřekl...“ usmál se. „Hm... Napadlo by tě někdy, Lien-náre, že kdy budeš toto probírat v přítomnosti jiného muže?“

„Vůbec ne!“ vyhrkl ze sebe. „Ale těší mě, že jsou muži, kteří to vnímají podobně jako já. A jsem si jistý, že jsou ženy, které hovoří o tom, čím si prochází uvědomělí muži.“ A vzpomněl si na Epševet, a na to, co v její blízkosti prožil. V souvislosti s tím pocítil jistý neklid.

„Samozřejmě. Není snadné udržovat rovnováhu, ať v mužském či ženském těle... Ale pověz mi, tvé srdce zdá se být neklidné...“ pravil Ar Meru náhle.

Lien-nár se již nezabýval tím, že Ar Meru vnímal jeho hnutí mysli, potažmo srdce, a tak mu pověděl o tom, co prožil s Epševet, a jak bylo pro něj obtížné ovládnout sebe, a především své Tělo, skrze které on umíral touhou s ní tělesně splynout. Ar Meru po celou dobu jeho vyprávění neřekl ani slovo. Až nakonec, když Lien-nár pocítoval stále podobnou nervozitu jako před tím, mu řekl:

„Má sestra je jednou z těch žen, které jsou vědomé,“ řekl a přiložil polínko do ohně.

Lien-nárovu nervozitu vystřídal vzrušené očekávání. Ihned se posadil, své vzrušení však ve svém hlase neprojevil přímo.

„Myslíš?“

„Myslím?“ zasmál se Ar Meru. „Nu dobrá – dejme tomu, že si to jen *myslím*,“ řekl škádlivě. Lien-nár po něm hodil pouštní kápi, kterou měl zrovna po ruce a snažil se tvářit vážně. Postupně si však připomněl, že v něm setkání s ní zanechalo hluboký dojem. V tu chvíli mu kápě přistála na obličeji. „Myslím, že jednu již mám,“ mrkl na něj Ar Meru, a znovu si lehl; Lien-nár vstal a udělal pár kroků směrem tam, kde ležel Chesuv, byt’ však zakrytý zkosenou stěnou chrámu.

„Řekla ti něco o našem setkání?“ ptal se ho pak se zájmem.

„Co říkáš?“

Lien-nár si uvědomil, že k němu stojí zády. Otočil se a vrátil se zpět do jasu ohně.

„Řekla ti něco o našem setkání?“ zopakoval.

„Neřekla mi půl slova. Ale já zde nejsem od toho, abych potřeboval vědět všechno. Pokud je něco mezi vámi – jediné mezi vámi to zůstává – a zůstane.

Navíc: je zvyklostí lidu, že se o těchto věcech veřejně nemluví. Oběma se nechává vždy poklid a čas, aby sami odhalili pro sebe, zda-li jejich city vycházejí ze skutečnosti toho, čím jsou ve svém srdci, anebo z toho, čemu věří.“

„Přiznávám, že je mi úlevou slyšet takový obsah ve slovech, jaká jsi pronesl,“ obrátil se na něj. Potom cítil, že jeho nadšení opadlo, protože si skutečně připustil, že by s Chapševet jednoho dne mohl být, a jak ji v tu chvíli neviděl, nebyl si jistý, jaká by mohla být její reakce.

Upravil si ležení a zadíval se opět na oblohu.

Té noci již nemluvili.

RÁDBU

Ještě před tím, než Vládnoucí hvězda vstala, se vydali do Chesuvu.

Hned nato jej Ar Meru vedl do Chrámu Vody, kde se měli setkat se Šréft-šepakhou. Nalezli jej v meditaci.

Lien-nár s ním do té doby nemluvil, ani ho neviděl, a proto byl překvapen, jelikož ztratil značnou část své původní váhy.

„Šréft-šepakho,“ uklonili se, když konečně otevřel oči.

„Vítejte v mém srdci,“ pravil a uklonil se. Vstal a ihned přešel k Lien-nárovi. „Lien-náre, chci, abys věděl, že jsem k tobě nebyl při našem prvním setkání upřímný. Chepsuteva-rúf-setu jsem nepotkal při hledání Heberova rohu. Heberův roh ani není. Vše jsem si vymyslel, neboť jsem nebyl schopen odpovědět, na co ses mě zeptal... A tehdy ses mě zeptal, jak jsem potkal Chepsuteva-rúf-setu. Nebyl jsem však schopen hovořit o své minulosti, hluboko pohřbené; obalené vodou a sádlem.“

Lien-nár byl překvapen z jeho vyjádření, a pravil:

„Jsem překvapen tě takto vidět – a takto mluvit. Nenalézám však slov, která by mě jen náznakem odvedla od závažnosti tvé lži... Taktéž však chci říci, že já jsem k tobě nemluvil s úctou, když jsem vzpomínal tvou vizáž.“

„Snad já naleznu dnes slova, která tě od závažnosti mé lži odvedou... A věz, že kdybys tehdy tak nepromluvil, nemluvil bys od srdce, které jasně vidělo, že jsem sám sobě chodícím klamem,“ řekl natvrdo. „A kdybys právě mou vizáž nevzpomněl, neuvědomil bych si její skutečnou váhu, a kde se ukrývá její příčina... Nyní však mi dovol, abych tě pozval k posezení, ve kterém ti zodpovím tvou otázku skrze skutečnost prožitého.“

„Budiž,“ děl Lien-nár, potěšený z toho, že se jejich konverzace ubírala v tak jasném a přehledném tónu.

Vystoupili do patra, kde se klenulo loubí a lehké závěsy světle modré se hýbaly v mírných záchvěvech větru. Seděli na rozměrných polštářích na veliké rohoži, které Šréft-šepakha říkal *váir* – koberec.

Šréft-šepakha seděl vedle Ar Merua, a Lien-nár tak, že zpoza něj vystupovalo Slunce. Šréft-šepakha se podíval na Ar Merua, který promluvil jako první.

„Červený byl měsíc za úsvitu a červený byl toho dne i západ slunce. Nabetahúr a já jsme podstoupili pokus očistit západ od Rádbuova učení poté, co během Cheptuova umírání odvedl značnou část pomateného obyvatelstva Chesuvu na Západ, aby Chesuv očistil.